

A IDENTIFICACIÓN COA TERRA

“Amade sempre a terra, vosa nai, e cada vez seredes máis humanos...”

Manuel María móstranos unha fonda identificación coa terra, co mundo que o viu nacer, coas súas raíces rurais e labregas e rebélase contra a destrución que dese mundo se está a facer en nome do progreso. Mais hai tamén un sentimento que vai máis aló, o sentimento de formar parte inseparábel da terra-natureza. O ser humano vén da terra, é un anaco da terra e a ela retorna. Estarmos abertos á natureza, sentírmonos parte dela para comprender o que nos din as cousas, os regatos, as fontes, os ríos, as árbores e os seus frutos, as estrelas ou os paxaros. Ese é o xeito de humanizármonos.

“Rondó do eterno retorno”

Eu sei que son unha árbore:
cecais un carballo
ou un castiñeiro poderoso
ou aínda unha abidueira
que o vento cimbrea e non
arrinca.
Escoito a voz
da terra que, amorosa e
urxente, me reclama.

Déitome no chao como un
penedo: deixo que o humus
me ensuma no seu seo.
Mais sei que agromarei
en folla verde e tenra
aló na Primavera.
E agardo ilusionado que
o Outono me muche para ser
terra de novo, unha vez máis.

(*Compendio de orballos e incertezas*, 1991)

(...)
Como e de que xeito
tivo que adelgazar a terra,
rubir árbore enriba, facerse
vidro musical e transparente
e ser delicada folla estremecida?

(*As lúcidas lúas de outono* 1988)

Manuel María

Beleza, amor e compromiso